

Så er det jeg spørger: Har hr. Jesper Langballe ikke den samme opfattelse? Eller har hr. Jesper Langballe i virkeligheden den opfattelse, at hvis massakrer er begået i det godes navn, f.eks. på Østtimor, så skal de ikke undersøges? Så er de ikke vigtige for at forstå den kolde krig. Det er kun, hvis de er begået i det ondes navn, at de skal undersøges.

Med andre ord: Skal det hele undersøges, eller er det kun en lille del, som hr. Jesper Langballe ønsker undersøgt?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, man kan jo ikke påstå, at der var mange nuancer i hr. Jesper Langballes indlæg før. Det var en farisæisk tale, må man sige.

Men når han nu siger, at venstrefløjens i særlig grad plejede omgang med det, han kaldte bødlerne, kunne det så ikke være på sin plads at gøre opmærksom på, at disse bødler, som blev omtalt, plejede hele den danske stat omgang med, og at det faktisk af og til fik nogle konsekvenser?

Jeg vil nævne et eksempel. I september 1988 var der, så vidt jeg husker, 17 dissidenter fra Østtyskland, der brød ind på den danske ambassade i Østberlin og søgte om asyl det pågældende sted. Den daværende statsminister Schlüter skulle til DDR på et lidt senere tidspunkt. Hvad skete? Den danske ambassadør sørgede for – for at fastholde freden med bødlerne – at de her 17 dissidenter blev smidt ud. Politiet kom og hentede dem.

Var det venstrefløjens, der da klappede i deres små hænder og sagde: Det var vel nok godt, at disse systemkritikere blev båret ud af politiet? Eller var det venstrefløjens, der gik ind og kritiserede den daværende regering for ikke i højere grad at tage parti for dissidenterne?

Den slags ting synes jeg også, at hr. Jesper Langballe i det mindste burde forholde sig bare en lille bitte smule til.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Først vil jeg takke for svaret på mit spørgsmål fra før, og dernæst vil jeg stille hr. Jesper Langballe et spørgsmål. Det er jo Dansk Folkeparti, der har stillet den her forespørgsel, og derfor er jeg meget interesseret i at finde ud af, hvad formålet med det er. Efter hvad jeg kan forstå, er formålet at få sikret en ordentlig forskning af hele den her kolde krig. Fair nok.

Så synes jeg egentlig, at det er meget afgørende, hvad Dansk Folkeparti mener om det, jeg nævnte før, som udenrigsministeren skriver i sin kronik i Jyllands-Posten i dag, nemlig at når man har en borgerlig bestyrelsesformand på Det Danske Center for Menneskerettigheder, så er man sikret, at denne undersøgelse af den kolde krig bliver ført til ende på en god måde.

Så vil jeg bare spørge: Er det noget, Dansk Folkeparti støtter? Eller hvad vil man gøre i Dansk Folkeparti, hvis man virkelig mener, at det er problematisk? Hvis man er enig med Bent Jensen og andre kritikere, der mener, at det er problematisk, hvad vil man så gøre for at sikre, at det ikke sker, at der ikke kommer denne politiske kontrol med den her undersøgelse? Det savner vi et svar på. Man har jo trods alt stillet en forespørgsel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe, og de næste to korte bemærkninger er til hr. Aage Frandsen og hr. Keld Albrechtsen. Det er dem, jeg har skrevet ned.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, at det er en masse udenomssnak og selvfølgeligheder.

Hr. Søren Søndergaard spørger, om jeg ønsker alt undersøgt. Ja, det siger da sig selv, jeg synes næsten, at det fremgår af mine ord, at der ikke er noget her, der skal undtages. Der er ikke noget, der skal stikkes ind under gulvtæppet.

Men på den anden side er det da klart, at en undersøgelse af det åndelige klima under den kolde krig i og for sig ikke først og fremmest er alt det med skæg og blå briller, men først og fremmest undersøgelsen af et åndeligt liv herhjemme, som var forpestet af løgnagtighed. Den undersøgelse må naturligvis begrænse sig til de ting, der nu blev diskuteret herhjemme, og ikke til alle mulige andre ting, som hr. Søren Søndergaard kan finde interessante, men som ikke rigtig kommer sagen ved.

Kl. 14.40

Så vil jeg sige, at jeg ikke forstår, hvorfor hr. Holger K. Nielsen i den grad hæver stemmen i flammende lidenskab ved omtalen af den sag fra Østtyskland. Det var en skændsel, således som disse dissidenter blev behandlet, overhovedet ingen tvivl om det. Og jeg vil synes, at det virkelig er et kapitel, der var grund til i en sådan undersøgelse at grave alvorligt i.